

faa burde man efter Flertallets Opfattelse nu sige B med Hensyn til Dyrtidstillæg til Lærerne ved Kommunernes Skolevæsen. Man har ment at burde opføre det sidste Nummer efter Nr. 45 angaaende Lønningsskemaer til Underforpørale og Menige som et særegent Punkt, fordi man ikke kan betragte denne Forhøielse i og for sig som noget Dyrtidstillæg, idet disse Folks Lønning formentlig turde vise sig at være overordentlig knap under alle Forhold. Hvad Mindretallets Forslag angaar, da er det jo en gammel Bekjendt fra ifjor, hvad forresten Flertallets Forslag ogsaa er, og jeg skal ikke foregive Mindretallets nærmere Motivering af dette Forslag. — Jeg har endnu tilbage et enkelt Ændringsforslag, nemlig det under Nr. 186 til § 27. Der er forlangt et Beløb af 10,700 Kr. til Væbningsselskabet af Søder paa Gammelholm. Heraf er imidlertid ca. 2,700 beregnet til Bestyrelsesudgifter, til Tilsyn og Overtilsyn og flige Dele. Da det skjønnes at være et meget betydeligt Beløb, der saaledes gaar med til Tilsyn og Overtilsyn, og maaste et Ærde af samme Art, har man foreslaaet disse 2,700 Kr. nedsat med 1,000 Kr., og dernæst har man, foranlediget forøvrigt ogsaa ved nærmere Udtalelser fra den høitærede Finantsminister, nedsat Arbejdsudgifterne med 2,700 Kr., hvorefter der vil fremkomme et Budget paa dette Punkt af 7,000 Kr. — Der er enkelte Bemærkninger i Betænkningen til det Afsnit, jeg her har omtalt, navnlig til § 2, men jeg behøver ikke at opholde det ærede Thing med nærmere at paapege disse Punkter. Jeg skal kun bemærke, at Udvalget ikke har fundet nogen Indvending at gjøre med Hensyn til den givne Fremstilling af Oversørelsen fra de gamle til de nye Forpagtere af Østersfiskeriet. Hvad selve Kontraktens Afslutning og deslige angaar, da er dette et Forhold, der blev behandlet i forrige Samling, og som man ikke iaar skal komme tilbage til.

Seventius: Jeg finder mig foranlediget til at sige et Par Ord i Anledning af den Finantslovsbetænkning, som nu er os forelagt, i Anledning af den Opfattelse, Mindretallet har af den, og den Stilling, det har ment det rigtigt og nødvendigt at indtage. Den Behandling, som nu er bleven indledet idag af den ærede Ordfører, vil efter min Overbevisning blive, ikke hvad den burde være, en egentlig Budgetforhandling, men en politisk Forhandling. Allerede inden den Tid, da det ærede Flertal, som nu sidder i denne Sal, blev til Flertal, har der fra Rigsdagens og specielt fra Folkethingets Side været gjort Forsøg paa gennem Finantslovsbetænkningen, gennem Behandlingen af denne Lov, og gennem Afstemninger over de forskjellige Positioner at forstærke sig en efter min Overbevisning uberegtiget Indflydelse paa Administrationen. Der er ifet Forsøg paa, og de ere tidt lykkedes desværre, ved

Afstemninger paa Finantsloven at fremtvinge Omordninger paa Administrationens Omraade. Det er muligt, at man ved at gjenmenga Alt, hvad der i saa Henseende har fundet Sted fra den Tid, det konstitutionelle Liv blev indført her i Landet, og indtil nu, vil finde, at Meget af det, der i denne Retning er gjort, i og for sig har været rigtigt, men alligevel tror jeg nok, at det Resultat, der nu foreligger, tilstrækkelig viser, at det har været en overordentlig feil Vej, man er kommen ind paa. I de senere Aar har man forsøgt i denne Retning at gaa videre og videre, og end yderligere er desforuden det politiske Moment traadt i Forgrunden. Man har forsøgt at benytte Finantsloven og dens Behandling som en Løstestang for at vippe, om jeg saa maa sige, Ministerier fra deres Pladser. Forsaavidt er der væsentlig set ikke nogen stor Forskjel paa den Betænkning, der nu foreligger, og de tidligere, i alt Fald de seneste, men alligevel er der en betydelig Forskjel. Forskjellen er nemlig den, at disse Bestræbelser for at fremtvinge sin ensidige Mening lige over for Administrationen, Bestræbelser for at gjøre Finantslovsbehandlingen ikke til en virkelig finantiel Budgetforhandling, men til en politisk Forhandling, hvorigjennem man kan opnaa den Magt, man attraar, aldrig ere traadte saa tydeligt, saa kraft og saa fuldstændig blottede frem, som i den Betænkning, der nu foreligger. Mindretallet har lige over for en saadan Behandling af Finantsloven fra Flertallets Side ikke kunnet stille sig anderledes, end det har gjort, nemlig paa alle væsentlige Punkter ubetinget at slutte sig til det Forslag, der laa for, selv om man i visse Enkeltheder nok kunde mene, at der kunde være nogen Grund til Forandringer, og kun at være med til Ændringer paa alle de Gebeter af Loven, som man kunde henføre til de mere neutrale. Naar efter vor Overbevisning Flertallets Forslag gennem den Betænkning, som nu foreligger, gaa i en Retning, som med Hensyn til vort Lands forsvarlige Sikking vil over for mulige Angreb udenfra gjøre os, hvis den en længere Tid følges, forsvarløse, endvidere af politiske Grunde ville søge at fremtvinge bestaaende Institutioners Ophævelse eller, hvad man kalder, midlertidige Nedlæggelse, eller man vil fremtvinge saadanne Institutioners særlige Stilling Ophør ved at nøde dem til at pise deres Kapitaler op, naar man, for at tage disse Exempler, som vi senere ville komme nærmere til, gaar en saadan Vej — saa har der fra Mindretallets Side ikke været Andet at gjøre end bestemt at stille sig derimod og indstille til det høie Thing ikke at følge Flertallet i Udvalget, idet vi haabe og forvente, at, hvis Flertallet i denne Sal vil følge Flertallet i Udvalget, der da vil blive stillet en uovervindelig Modstand mod dets Planer paa Sagens senere Stadier. Vi vente, at just denne Finantslovsbetænkningens Tydelighed,